

29/4/45

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

•

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΟΔΥΜΠΙΑ..

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945, ΩΡΑ 11.15 Π. Μ.

ΣΥΝΑΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΗ, ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ

ΤΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

•

G. F. HÄNDEL

"ΜΕΣΣΙΑΣ,,

ΟΡΑΤΟΡΙΟΝ

ΔΙΑ ΣΟΛΑ, ΧΟΡΩΔΙΑΝ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΟΥ Κ^ο

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

•

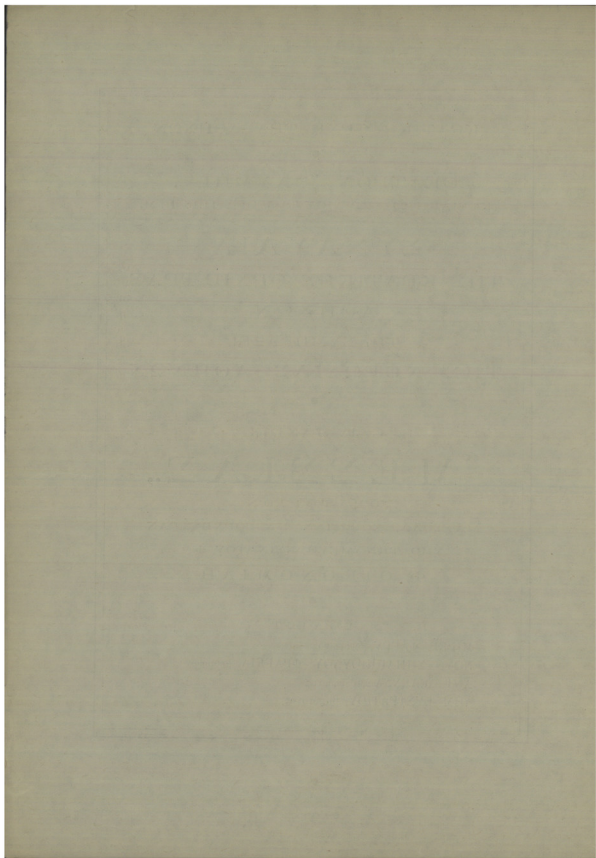
ΣΟΛΙΣΤ

ΜΙΡΕΪΓ ΦΛΕΡΥ, ύψίφωνος

ΝΟΥΝ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ - ΦΡΑΓΚΙΑ, μεσόφωνος

ΑΝΤ. ΔΕΛΕΝΔΑΣ, δξύφωνος

ΔΗΜ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ, βαρύτονος

G. F. HÄNDEL

ΜΕΣΣΙΑΣ

Ἡ μεγάλη διαφορά πού κάνει νά ξεχωρίζει ὁ «Μεσσίας» τοῦ Χαίντελ, ὄχι μόνον ἀπ' τὰ ἄλλα ὁρατόρια τοῦ μουσουργοῦ, ἀλλά κι' ἀπ' τὰ περισσότερα ἔργα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἔγκειται, σέ μεγάλο βαθμό, στήν ἀνωτερότητα τοῦ ποιητικοῦ κειμένου. Τό κείμενον αὐτό, πού πολλοί θέλησαν νά τὸ ἀποδώσουν στόν ἴδιο τόν Χαίντελ, τὸ ἔγραψαν ὁ φίλος του Jennens, διακεκριμένος ποιητής πού τοῦ εἶχεν ἦδη προμηθεύσει τὸ κείμενον τοῦ «Βαλτάσαρ». Ὁ Jennens μάλιστα θεωροῦσεν ὅτι ἡ μουσικὴ τοῦ «Μεσσία» ἦταν πολὺ κατώτερη ἀπ' τὸ κείμενον. Πράγματι, τὸ ποίημα τοῦ «Μεσσία» παρουσιάζει τὴν ἔλευσιν στόν κόσμο τοῦ «Λυτρωτοῦ» καί τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεως αὐτῆς, μὲ τρόπον ἀνώτερον. Στὸ ποίημα τὰ πρῶτα καὶ τὰ πράγματα ἔχουν ἐλάχιστη θέσι, ἐνῶ ἀντιθέτως ἐξιστορεῖται μὲ ἀληθινὴ ποιητικὴ ἔξαρσι καὶ συχνὰ μὲ δραματικότητά, ἡ χορὰ πού αἰσθάνθηκαὶν ὀφθαλοὶ καὶ οἱ περιφρονημένοι, ἡ ταπεινωμένη Ἰερουσαλὴν, γιὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ «Μεσσία», πού θὰ σκορπίσῃ τὸ αἰώνιο φῶς τῆς ἀληθείας, πού θὰ διώξῃ τὰ σκοτάδια καὶ θὰ στέκῃ πάνω ἀπ' τὰ ἔθνη Πανίσχυρος καὶ Παντοκράτωρ Βασιλεὺς. Μὲ συμβολικὴ γλῶσσα, ἀληθινὰ πρωτοπόριακῃ γιὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ ποιητὴς παρουσιάζει τὴ Γέννησιν τοῦ Λυτρωτοῦ, τὰ θαύματά του, τὴν παρηγορίαν πού σκορπίζει γύρω του, καὶ κατόπιν, τὸν διωγμὸ, τὸν χλευασμὸ καὶ τέλος τὴ θανάτωσιν Ἐκείνου, πού εἶχεν ἔλθει στόν κόσμο μὲ προορισμὸ νά σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ ἡ θυσία δὲν εἶναι μάταιη καὶ ὁ Θάνατος θὰ φέρῃ τὴν Ἀνάστασιν, τὴν Λύτρωσιν καὶ τὸν Ἑξαγνισμὸ.

Μὲ ἓνα τέτοιο μεγαλόπνοο ποίημα, ἓνας μουσουργός, σάν τὸν Χαίντελ, δὲν μποροῦσε παρὰ νά γράψῃ ἓνα ἀριστοῦργημα. Καὶ τὸ καταπληκτικὸν εἶναι ὅτι τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ γράφηκε μεταξὺ τῆς 22 Αὐγούστου ἕως τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1741, μέσα δηλαδή σὲ τρεῖς περίπου ἑβδομάδες. Ὁ «Μεσσίας» ἐξετελέσθη γιὰ πρώτη φορὰ στὰς 7 Ἀπριλίου 1742 στὸ Δουβλίνον, ὅπου, ὁ κατατεγμένος ἀπὸ τοὺς Λονδρέζους μουσουργός, εἶχε πάει νά διευθύνῃ μιὰ σειρά συναυλιῶν. Τὸ προῖόν τῆς συναυλίας ὁ Χαίντελ εἶχε διαθέσει γιὰ εὐεργετικὸ σκοπὸ καὶ ἐξηκολούθησε καὶ ἀργότερα, ὅσον ἦταν ἀκόμη στὴ ζωὴ, τίς εἰσπράξεις τοῦ «Μεσσία» νά τίς διαθέτῃ πάντοτε γιὰ παρόμοια φιλάνθρωπικὰ ἔργα.

Γενικὰ ἡ μουσικὴ τοῦ Χαίντελ καὶ εἰδικώτερα ἡ μουσικὴ τοῦ «Μεσσία», εἶναι ἓνας ἀπέραντος αὐτοσχεδιασμὸς ἑνὸς μεγαλοφυοῦς ἀνθρώπου. Ὁ κατακλυσμός τῶν μουσικῶν ἰδεῶν, πού τίποτε δὲν μπορεῖ νά σταματήσῃ,

ὁ κατ' ἔξοχὴν μελωδικὸς καὶ ἐκφραστικὸς χαρακτήρ τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, τὸ πομπῶδες ὕφος ποῦ διακρίνει κυρίως τὶς χορῳδίες του, δικαιολογεῖ ἐκείνους ποῦ λέγουν, ὅτι ὁ Χαϊντελ ἦταν ἐλάχιστα ἐκκλησιαστικὸς συνθέτης καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ τὰ ὁρατόριά του θυμίζουν θέατρο. Θεάτρο εἶναι ἀκόμη στὰ ὁρατόριά του καὶ ἡ «γραφικότης» ποῦ θὰ βροῦμε σὲ πολλὰ ἀπ' αὐτά. Καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ «Ποιμενικὴ Συμφωνία» τοῦ «Μεσσία» παρὰ μακρυνὴ ἀνάμνησις τῶν *pifferari*, ποῦ συχνὰ ἄκουεν ὁ Χαϊντελ κατὰ τὴν μακροχρόνια στῆν Ἰταλία παραμονή του: Ἡ «διὰ τῶν ἤχων γραφικὴ», ὁ ρωμαντισμὸς αὐτός, στὸ πρῶτο ἡμῖσι τοῦ ΙΗ' αἰῶνα, ἐὰν ἐδημιουργοῦσε πολλοὺς θαυμαστάς τοῦ Χαϊντελ, δὲν μπορούσε — στῆν συντηρητικὴ Ἀγγλία — παρὰ νὰ δημιουργήσῃ περισσότερους ἐπικριτάς, γι' αὐτὸ καὶ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ 1751 τὸν παρουσιάζει σάν ἓνα ἐπαναστάτη, ἓνα πομπῶδη μουσουργό, ποῦ αὐξάνει συνεχῶς τὸ θόρυβο καὶ ζητᾷ πάντα περισσότερες φωνές γιὰ τὶς χορῳδίες του καὶ ἀναρίθμητα ὄργανα τῆς ὀρχήστρας. Στὸν «Μεσσία», τὸ «Ὁρατόριο τῶν Ὁρατορίων» ὅπως ἔχει ἀποκληθεῖ, βρίσκει κανεὶς, ὅσο σὲ κανένα ἄλλο ἔργο, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τέχνης τοῦ Χαϊντελ: πλούσια φαντασία, χεῖμαρρο ἰδεῶν, ποικιλία ἐκφράσεως, ἰδίως στὶς χορῳδίως, καὶ ἐλάχιστα συμβατικά κομμάτια. Ἐὰν, σὲ πολλὰς κυρίως μονῳδίες, χρησιμοποιεῖ ἀκόμη ὁ συνθέτης τὶς «κολορατούρες», τὴν ἐπίδειξι τῆς φωνητικῆς δεξιότητάς του, τοῦτο πρέπει ν' ἀποδώσουμε στὸ ὅτι ὁ Χαϊντελ δὲν μπορούσε νὰ κόψῃ μιὰ συνήθεια, ποῦ εἶχε γίνῃ νόμος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ὅτι, πολλὰς φορὲς, ἦταν υποχρεωμένος ν' ἀκολουθήσῃ τὰ καπρίτσια τῶν τραγουδιστῶν. Τὴν πρώτη θέσι στὰ ὁρατόρια τοῦ Χαϊντελ ἔχουν οἱ χορῳδίες. Ἐξωσμένες, γιὰ λόγους οἰκονομίας, στὰ μελοδράματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐπιβάλλονται στὰ ὁρατόρια καὶ τὰ «ἀνθήμια» τοῦ μουσουργοῦ, ὄχι μόνον ὡς φωνητικὲς μάζες, ἀλλὰ σάν ἀληθινὰς μουσικὰς ἀποκαλύψεις. Καὶ μιὰ τέτοια θεία μουσικὴ ἀποκάλυψις, εἶναι τὸ ὑπέροχον «Ἀλληλούϊα», ἡ κορωνὴς τοῦ «Μεσσία». Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούσθηκε στὸ Λονδῖνον ὁ «Μεσσίας», ὁλόκληρον τὸ ἀκροατήριον, μὲ τὸν βασιλεῖα ἐπὶ κεφαλῆς, σηκώθηκε ἀπ' τὰ καθίσματα καὶ ἄκουσε ὄρθιον τὴν ὑπέροχην αὐτὴν σελίδα. Ἀπὸ τότε καὶ ἕως σήμερον, ἐξακολουθεῖ ἡ συνήθεια στῆν Ἀγγλίαν, νὰ ἀκούουν ὄρθιον τὸ «Ἀλληλούϊα».

G. F. HANDEL

ΜΕΣΣΙΑΣ

(ΚΕΙΜΕΝΟΝ)

Μετάφρασις: Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

Τὸ ποιητικὸν κείμενον τοῦ «Μεσσία» διαιρεῖται σὲ τρία μέρη, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὴν προσδοκίαν τῶν ὀσιουχομένων, ὅπως εἶδον ἐν τῇ Δύτῳρωσι ἀπὸ τῆν ἑλευσι τοῦ Μεσσία καὶ τὴν ἐκλήρωσιν τῆς προσδοκίας αὐτῆς μὲ τῇ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ· τὸ δεῦτερον μέρος πραγματεύεται τῇ Σταύρωσιν Ἐκεῖνου, πού ἔδωκε τὸ αἷμα του γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἁμαρτωλῶν· τέλος ὀλόκληρον τὸ τρίτον μέρος εἶναι ὁ ὕμνος τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ πρόφησις γιὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία καὶ τὴν Τελευταία Κρίσι.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ

Εἰσαγωγή. (Ἡ Ὅρχήστρα)

Recitativo Χαίρου, λαέ, λέγει ὁ Θεός: φέρε τὸ ἄγγελμά μου εἰς τὴν
(*Τετάρτη*) Ἱερουσαλήμ, καὶ φώναξέ της πῶς ἡ ταπεινώσῃ της τέλειωσε
πειά καὶ ἡ ἀνομία της ξεχάστηκε.

Φωνὴ βοῶντος εἰς τὴν ἔρημον λέγει: Ἄνοιξτε τὸ δρόμον
τοῦ Θεοῦ, παντοῦ τὴν ὁδὸν ἐτοιμάσατε νὰ διαβῆ.

Aria Κάθε φάραγξ ἐπάνω θ' ἀνεβῆ καὶ λόφοι καὶ ὄρη θὰ σκύψουν
γιατόν, καὶ θὰ στρωθοῦν, θὰ ἰσωθοῦν οἱ γκρεμοί.

Χορὸς Ἡ μεγάλη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ θὰ λάμπη γύρω, γιὰτὶ ἡ φωνὴ
τοῦ Κυρίου τὸ εἶπε πειά.

Recitativo Καὶ λέγει ὁ Θεός, ὁ ἰσχυρός: σὲ λίγο τώρα καιρὸ τῇ γῆ θὰ
(*Βαθύτονος*) σείσω, καὶ τούρανοῦ τὸ θόλον, στεριὰ καὶ πελάγη· καὶ θέλω
σεισεὶ κάθε ἔθνος, καὶ δάση, καὶ κάμπους, καὶ βράχους, καὶ
γῆ, ποτάμια, πελάγη, βουνά· καὶ τῶν λαῶν κάθε εὐχὴ θὰ γενῆ.

Κι' αὐτός, πού ζητᾶτε, ἐξαίφνης θάρθῃ στὸ ναὸ του· Καὶ
ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος, πού καρτεράτε, ἦρθεν, Ἰσοῦ, λέγει ὁ Θεός.

Aria Μὰ ποῖος τὴν ἡμέρα τοῦ ἐρχομοῦ του θ' ἀνθέξῃ; καὶ ποῖος
μπορεῖ νὰ μενῆ ἐμπρός του; Καίει σὰ φωτιά καὶ σὰ φλόγα
λάμπει!

Recitativo Ἴδετε, ἡ παρθένος γεννᾷ, καὶ τὸ γιοῦ πού μας δίνει θὰ τὸν
(*Μεσώτονος*) εἰποῦν: Ἐμμανουήλ, ὁ Θεός μ' ἐμᾶς.

Aria Ώ έσύ, πού φέρεις χαράς άγγελίας, στού βουνού τήν κορφή
καί Χορός στάσου έπάνω. Ώ έσύ, πού φέρνει χαρά στήν Ίερουσαλήμ,
επέ τραγούδι γλυκό, μέ λαλιά πιό δυνατή καί επέ στού
Ίούδα τίς πόλεις: Ίδου ό Θεός.

Ώ έσύ, πού φέρεις χαρά στή Σιών, σήκω εϋθύς, σκόρπα
λάμψη φαιδρή, γιατί Ίδού, τό φώς κοί ή δόξα τοϋ Θεοϋ μαζί
σου ανατέλλει.

Recitativo Ίδέ, σκότος σκεπάζει τή γή, καί μέγα ζόφος τά έθνη.
(Βαδύφωνος) Μά λάμπει σέ σένα φώς Θεοϋ κ' εκείνου ή δόξα έπάνω σου
ανατέλλει· κι' οί λαοί στού φώς σου θε νάρθουν καί στή λάμψη
σου θάρθουν οί βασιλιάδες.

Aria Αυτόι, πού στού σκότος πηγαίνουν θά Ιδουνε μέγα φώς
κι' αυτόι, πού μένουν σέ νύχτα θανάτου, ούράνια λάμψη
θά χαροϋν.

Μοιχοδοί Τώρα γιά μās παιδι έγεννήθη, καί σέ μās υιός έδόθη.
καί Χορός Τήν Ισχύν του θά κρατάη στούς ώμους, καί θά είπουν τδνομά
του: *Άρχοντας, Σύμβουλος, Θεών Θεός, Παντοτεινός Πατέ-
ρας καί Βασιλάς.

Ποιμενική Συμφωνία. (Ή Ήρχήστρα)

Recitativo Ποιμένες ήταν στού κάμπο μαζεμένοι καί φύλαγαν τό
(Ήγύμνος) βράδυ τ' άρνιά. Καί Ιδού, ό άγγελος Κυρίου κατέβη, καί ή
δόξα τοϋ Θεοϋ έφώτισε αυτούς, καί φοβήθηκαν πολύ.

Καί ό άγγελος είπε σ' αυτούς: μη φοβήσθε, χαρά μεγάλη
σās φέρνω, πού σέ κάθε λαό σωτηρία θά γίνη, γιατί στήν
πόλη τοϋ Δαυιδ ό Σωτήρ έγεννήθη, στή φάτην τών άλόγων
ό Θεός.

Καί τότε εϋθύς ήρθε μέγα πλήθος, στρατεύματα ούρανίων
άγγέλων, πού ύμνοϋν τό Θεό καί λέγουν:

Χορός Δόξα, Θεέ, Δόξα, έν ύψιστοις, καί επί γής ειρήνη, έν
άνθρώποις εϋδοκία.

Aria Χαράς, χαράς τονίστε τραγούδια! χαρείτε, παιδιά τής
(Ήγύμνος) Σιών καί ψάλλε, καί ψάλλε, ώ κόρη τής Ίερουσαλήμ.

Ίδου ό μέγας βασιλεύς. Αυτός βοηθός καί κριτής σου,
λαών σωτήρ, παντοκράτωρ.

Recitativo Καί μάτια τότε τυφλών θ' άνοιχτοϋν, καί κουφών αυτιά
(Τενόρας) θε ν' ακούσουν. Σαν έλάφι ό κουτσός θά πηδξ κ' οί βουβοί
θέ νά ψάλλουν ύμνους στού Θεό.

Aria Τὰ πρόβατά του βόσκει καλὸς τσοπάνος, πού πάντα τὸ
(Υψίστος) κοπάδι φιλάει πιστά. Τὰ πέρνει στὴν ἀγκάλη του στοργικά
(καὶ Τρυφῶς) καὶ σὰν ποιοῦν τὰ κριτὰει γλυκά.

"Ἐλα σ' αὐτόν, κουρασμένε μου ἐσύ, ἔλα σ' αὐτόν, ἐσύ,
ποὺ τόσο πάσχεις, καὶ τὴ γαλήνη θά βρῆς. Πάρε τὸ ζυγὸ,
καὶ μάθε ἀπ' αὐτόν πῶς εἶναι πρῶτος καὶ ταπεινός. καὶ τότε
θά βρῆς γαλήνη ἢ καρδιά.

Χορὸς Χαρὰ καὶ δόξα γιὰ μὲ ὁ σταυρός. Χαρά,

Διάρκειμα 10 λεπτῶν

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ

Χορὸς Νά, ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, πού τὸ κρῖμα τῆς γῆς τὸ βαρὸ
κρατεῖ.

Aria Αὐτὸς ἐδιώχθη κ' ἐχλευάσθη ἀπ' ὄλους πικρά. Γιαυτόν οἱ
(Μετανοῶντες) πόνοι κ' οἱ μεγάλοι καημοὶ! Αὐτὸς ἐδάρη, ἐρραπίσθη.

Δίνει τὸ κορμί του στὴ λύσσα τῶν ἐχθρῶν' σηκώνει σιω-
πηλὰ ντροπὴ καὶ φρίκη.

Χορὸς Πόνεσε, πόνεσε γιὰ μᾶς μοναχά' γιὰ μᾶς εἶδε πίκρες.
'Ἐπληρώθη γιὰ ξένο κρῖμα, ἐχτυπήθη γιὰ ξένο ἀνόμημα κ' ἡ
ποινὴ του θᾶναι γιὰ μᾶς εἰρήνη.

Recitativo Καημὸς τοῦ σπάει τὴν καρδιά καὶ πληγὴ τὸν κοίει βαθιά,
(Τρυφῶν) μικρὴ παντοῦ ζητάει συμπόνεση, μὰ πουθενά δέμπορεῖ νὰ
βρῆ παρηγοριά.

Arioso Κοίτα ἐκεῖ καὶ Ἰδές, ποιὸς ξέρει τέτοιον πόνο σὰν τὸν
πόνο 'Εκείνου;

Recitativo Εἶναι μακριά, ἔξω ἀπ' τὴ χώρα τῶν ζῶντων, καὶ γιὰ τὸ
(Υψίστος) κρῖμα τοῦ λαοῦ του ἐτιμωρήθη.

Χορὸς Θύρες ψηλές, ἀνοῖχτε πλατιά, αἰώνιοι φραγμοὶ, νὰ περάση
τῆς δόξας ὁ "Αρχων. Αὐτὸς ὁ μεγάλος καὶ γερός στὸν ἀγῶνα.
Ποιὸς εἶναι ὁ "Αρχων τῆς δόξας. Ὁ Κραταίος, ἰσοῦ ὁ
"Αρχων τῆς δόξας.

Recitativo Σὲ ποῖον ἀπ' τοὺς ἀγγέλους του ἔχει. Ἐκεῖνος εἰπεῖ:
(Τρυφῶν) Δικός μου γιός, αἰῶνες τώρα, εἶσαι ἐσύ:

Aria Πόσο εἶναι ὠρατὸ τὸ βῆμα αὐτοῦ, πού εἰρήνη ἀναγγέλλει
(Υψίστος) σὲ μᾶς! πού φέρνει γύρω σ' ὄλους αἰῶνια σωτηρία!

Χορός Ἐπὶ τὴν ἄλληλουϊά! Ἄλληλουϊά! Μὰς κυβερνᾷ Θεὸς παντοκράτωρ! Θὰ γίνῃ βασιλιάς, κι' ὁ κόσμος θάναί πιά γιὰ σέ, Θεέ, γιὰ σέ, Χριστέ. Μὰς κυβερνᾷ Θεὸς παντοκράτωρ, καὶ βασιλεύει πιά στὸν αἰῶνα. Ἄλληλουϊά!

Διάλειμμα 5 λεπτῶν

ΤΡΙΤΟΝ ΜΕΡΟΣ

Aria (Ἐπίγραμμα) Τὸ ξέρω, ζῆ ὁ λυτρωτῆς μου, ποῦ θὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ τῆ μέρα τῆ στερνῆ. Τὸ σκουλίκι ποῦ μέ τρώγει ξέρω ποῦ κρύβεται, ὦ Θεέ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀρχὴ γι' αὐτοῦς ποῦ κοιμοῦνται.

Χορός Πάει ὁ θάνατος πιά, πάει ὁ θάνατος πιά! Ἐκεῖνος φέρνει γιὰ μᾶς ἀνάσταση νεκρῶν.

Γιὰ τὸν Ἄδὰμ πεθαίνουν ὄλοι κι' ὄλοι πάλι μιά μέρα γιὰ τὸ Χριστὸ θὰ ζήσουν.

Recitativo (Μετὰ τὸν ἄδον) Ἰδοῦ, σὰς λέγω μυστήριον: Δὲ θὰ σβύσωμεν ὄλοι μονάχα θ' ἀλλάξωμεν ὄλοι, σὲ μιὰν ὥρα, ποῦ στερνῶν θ' ἀντηχήσουν σαλπύγων ἤχοι.

Aria Ἡ σάλπιγξ θὰ ἤχη κι' οἱ νεκροὶ θὰ ἐγερθοῦν, ἀφθαρτοὶ ὄλοι, καὶ μεῖς θ' ἀλλάξωμεν ὄψη.

Recitativo (Μετὰ τὸν ἄδον) Καὶ θεὸς νὰ πληρωθῆ ὁ λόγος τῆς γραφῆς: Νεκρὸς κοίτεται πιά ὁ Ἄδης.

Χορός Ἄξιος εἶναι αὐτός, ποῦ πονεῖ καὶ μέ τὸ αἷμα του λυτρῶνει τὴ γῆ, τιμὴ νὰ λάβῃ καὶ πλοῦτο καὶ λάμψη καὶ ἰσχύ καὶ δόξα καὶ γνώμη καὶ εἰρήνη.

Κάθε τιμὴ καὶ δόξα κ' αἴνος πιά σέ κείνον ποῦναι κεῖ, καὶ μόνος κυβερνᾷ, στὸν οὐρανὸ ψηλά, καὶ τώρα καὶ πάντα. Ἀμήν.

4

ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

1921

ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

ΔΩΡΗΤΑΙ

† ΔΗΜ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΛΕΞ ΤΡΙΑΝΤΗ

† ΕΛΕΝΗ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΛΕΞ. ΤΟΥΡΝΑΪΣΣΕΝ

ΜΑΝ. ΑΝΓ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

ΖΩΗ Π. ΚΑΜΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΛ. ΚΑΛΛΙΓΑΣ

† ΑΛΕΞ. ΖΑΧΑΡΙΟΥ

ΝΙΝΑ Δ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ

ΠΑΝ. ΛΑΓΟΜΙΤΖΗΣ

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

1921

Ἡ Χορωδία Ἀθηνῶν εἶναι Σωματεῖον κοινωφελές, ἡ δὲ Διεύθυνσις καὶ ἅπαντα τὰ Μέλη αὐτῆς, μετέχουσιν εὐγενῶς προσφερόμενοι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ.

ΜΕΛΗ

ΥΠΕΡΦΩΝΟΙ

Δις Ἀθανασιάδου Ἀρετῆ	Κα Καρποδίνη Ἐφη
» Αἰδαλῆ Πόπη	Δις Κωνσταντινίδου Ἐλενίτσα
» Ἀμπάρτζογλου Δέσποινα	Δις Λαμπρινίδου Εἰρήνη
» Ἀποστόλου Λέλα	» Μανουσάκη Κικὴ
» Ἀρτέμη Οὐρανία	Κα Μαράτου Ὑπατία
Κα Βεκιαρέλλη Ἐλένη	Δις Μαυρομματῆ Ζίνα
Δις Γιαννακοπούλου Ἀγγελικὴ	» Νίκα Μαίρη
» Γρηγοροπούλου Νίτσα	» Παπᾶ Ἀλεξ.
Κα Δρόσου Ἀναστ.	» Σαουμάτσου Ἄννα
» Ζαχαρία Λέλα	» Σμύρου Θεῶν
Δις Ζέβρα Καίτη	Κα Στασινοπούλου Καίτη
Κα Θεοφρανοπούλου Βούλα	Δις Τριανταφυλλίδου Σοφία
Δις Καπετανάκη Λίνα	» Χάρτ Καίτη

ΜΕΣΟΦΩΝΟΙ

Δις Ἀργυροῦ Καίτη	Δις Μανιουδάκη Ἐλσα
Κα Βατσόγκο Σοφία	» Ματορίκου Ἀσπασία
Δις Βελμάχου Ἐλένη	» Μωυσίδου Σοφία
Κα Βρυώνη Μαργαρίτα	Κα Οἰκονομίδου Καίτη
Δις Γκρέκα Σοφία	Δις Παπαδόγιανη Μαρία
» Κοντονικολάου Σοφία	Κα Παπασπυροπούλου Μπετίνα
» Κωσανίτικου Οὐρανία	Δις Παύλου Μαρία
Κα Κοτοπούλη Τασία	Κα Περιστέρη Ἰωάννα
» Κασιμάτη Καλλιόπη	Δις Ρετζεποπούλου Ἀντιγόνη
Δις Κοττόρου Μαρία	Κα Σιαμπάνη Μαρία
» Κουσουρέλη Καίτη	Δις Στυλιανίδου Ἰφιγένεια
Κα Κουτσοβίτου Ρένα	» Χριστοπούλου Αἰθα
Δις Λαζάρου Μάρθα	Κα Χατζηνικολάου Ραλλοῦ
» Λούβη Ἰωάννα	Δις Χριστοφῆ Μαρία

ΤΕΝΟΡΟΙ

ΟΙ κ. κ.

*Αβραμίδης Χαράλ.	Μπελούσης *Αντώνιος
*Αθανασίου Φώτιος	Νίκλας Γεώργιος
Καμαρινός Φάνης	Ξυνίδης *Εμμανουήλ
Κανακάκης Τίτος	Παπαδριανός Σωτήριος
Καραλής Παναγιώτης	Παπαοικονόμου Γεώργιος
Καρυώτης *Αγγελος	Περιστέρης Σπυρίδων
Κοτοπούλης *Ανδρέας	Ραφτάκης *Επιφ.
Κυριακός Θεμιστοκλής	Σκαραφίγκας Θεόδ.
Κωτσόπουλος Δημήτριος	Στεφανάκης Τίμος
Λασηθιωτάκης *Εμμανουήλ	Τριανταφύλλου Εδθήμειος
Μέλις Νικόλαος	Χατζηθεοδώρου Φίλιππος
Μερβακίτης Χρίστος	

ΒΑΘΥΦΩΝΟΙ

ΟΙ κ. κ.

*Αλεξίου *Αλέξ.	Λημπεράκης Εδάγγελος
*Αλιφέρης Θεοδ.	Μανέας Φίλιππος
Αιγέρης Νικόλαος	Μαρχομιχελάκης Νικόλαος
Γάσπαρης Διονύσιος	Μιχόπουλος Τάκης
Δράκος *Ιωάννης	Μπουρνόζος Χρήστος
*Ελευθεράτος Μιχ.	Παλλίντιος Μενέλαος
Εύστρατίου Δημήτριος	Παπαδόπουλος Χαράλαμπος
Ζαμπής Μιχαήλ	Παπαχαλαμπιδής Θεμιστ.
Ζέρβας Σωτ.	Παυλίδης *Αθην.
Θεοδωράκης Μίκης	Σγαρίγιαννης Δημήτριος
Θρόνος Γεώρ.	Στρονιπούλης Δημ.
*Ιγνατιάδης *Αναστάσιος	Τζενεράλης *Αθανάσιος
Καρποδίνης Βασίλειος	Τούντας *Ιωάννης
Κουνέλης *Εμμανουήλ	Χλημίντζας Σωτήριος
Λαγομιτζής Παναγιώτης	Χόρτης Χαρίλαος
Λασηθιωτάκης Τάσος	Χρονόπουλος *Αντώνιος

